

ΣΥΛΛΑΒΑΙ ΘΕΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Λόγω φιλοσόφω τῆς ἀληθείας ἐπιλαβέσθαι ἐγχειροῦντες, οὐ δυνάμει διανοίας πεπιστεύκαμεν ἀπῳορημένη τοῦ ὄντος, μεθοδικαῖς τισι διαπλοκαῖς, οἷον παγίσι, θηρᾶσαι ἐκεῖνο ἐπειγομένη, ἀλλὰ φορὰν ψυχῆς συνεπιστάμεθα τάξει καὶ ἀκολουθίᾳ διεξιούσαν τὰς τοῦ εἶναι ἐξαναπλώσεις, ἐν εἰκόνι οὕτως ἰσονόμῳ τὴν οὐσίαν ἐποπτεύοντες. Ἐπεὶ δὲ οὐ τοι ἕτερόν τι ὁμοίου τὸ ὁμοιον κατείληφεν (ὀικείωσις γάρ τις ἢ κατάληψις, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἄλλότριον), ὃ τῆς ψυχῆς λόγος ἴδιος τῷ τῶν ὄντων κοινῷ ἔπεσθαι ἀναπέφανται, λόγου λόγῳ τὸν λόγον περιειληφότος. Λόγος μὴν πᾶς ἀρχὴν καὶ μέσα καὶ τέλος ἔχων, ἐκ ρίζης φυόμενος, ἔπειτα δὲ διακλαδούμενος καὶ καρπὸν τελεσφορῶν γόνιμον, σπερματικῇ δυνάμει οὐσίωται. Νόμος οὖν τοῦ παντός ὁ κοινὸς τῶν πάντων Λόγος ἐστί, μέτρῳ καὶ ὁδῷ τὰ πάντα ἐξῆς περαίνων, ἀρμονίαν ἀνεκφοίτητον ἀπεργαζόμενος τῶν μερῶν τοῖς ὅλοις καὶ Κόσμον ἀληθῶς πέρατι ἐξ ἀπειρίας συμπηγνύς. Οἷς πεποιθότες δημιουργικὸν τὸν Κοινὸν καὶ σπερματικὸν Λόγον κηρύττειν οὐ διστάζομεν, μιμησκόμενοι τῶν τ' ἐν Σάμῳ ἐνταυθὶ συμβόλων καὶ τῆς ἐν Εφέσῳ φυσιολογίας ἀντίπεραν, κόκκ' ἀσυνετοῦντες τῶν ἐν Πάτμῳ πλησίον ἐνθεασμῶν.

Λόγον γοῦν ἐν διεξόδῳ ψυχικῇ ἀληθῇ διώκοντας σεμνῇ προβάσει μιμεῖσθαι χρὴ τὴν ἔμμετρον λόγῳ καθολικῷ τῶν ὄντων φύσιν ἀληθείας, σεβάζειν τε τὸν Θεοῦ Λόγον Αἴτιον τῆς Ἀληθείας. Τὴν δὲ σπερματικὴν τοῦ λόγου καταβολήν, ἧς ἡρτῆται ἡ τοῦτου πλάτυνσις, οὐκ ἂν ἡμάρτομεν ἀνὰ λόγον νοοῦντες ἐν μὲν ταῖς πρώταις ἀρχαῖς πατρικὸν βυθὸν κρυφιότητος, ἐν δὲ ταῖς κοσμικαῖς ἀνάγκαις ἐνάδα ὑποστατικὴν ὀντότητος, τὴν αὐτὴν ἱερὸν ὦν σπέρματος ἐμπλεων θεοῦ ἀνιπτόμενοι, ἐν ψυχικῇ δὲ κινήσει πίστιν ἀκίνητον καὶ ἔδρασιν βεβαιότητος γεραίροντες. Ὡν ἔπονται Φάνης μὲν Λόγος ἐν τοῖς ὑπερέκεινα καὶ τρίτον καὶ τελεσιουργὸν Αὐτοαγιότης ὑπέρνοος· ἐν δὲ τοῖς μέσοις αἱ τῶν ὄντων δυναμερεῖς πρόοδοι, καὶ ἐπὶ αὐταῖς ολοκληρία παντελὴς Κόσμου· ἐν δὲ ψυχαῖς σειρᾷ διεξόδευσις τὴν τῆς πίστεως συναίρεσιν ἐξανελίττουσα, καὶ εἴτα νοὸς ολοσχερεῖς ἐπιβολαὶ τὰς διανοητικὰς συνέχουσα ἐκμηρύσεις ἐν ἐνὶ ὄλῳ. Τρισὶ γὰρ πάντα δέδασται.

Πίστιν οὖν ὀρθόδοξον καὶ ἑλληνα φιλόσοφον λόγον ἴσμεν οὐκ ἀντιφερόμενα, οὐκ ἄλλως βαίνειν τρεπόμενα ἐν τοῖς αὐτοῖς, οὐδ' ἄλλοτριοις πράγμασιν μεριζόμενα, ἀλλὰ μίαν ἀλήθειαν δυοῖν ἐπιβολαῖν καταλαμβανομένην, συνηρημένην τε καὶ διεξωδευμένην, δυοῖν τε τρόποιον ἐν νόημα σημαίνομενον, μυστικῷ καὶ ἀποκεκαλυμμένῳ, δυοῖν τε ἐν πρᾶγμα ἰδιωμάτοιν ὑφιστάμενον, κρυφιώτητι καὶ φανερώσει.

Καὶ γὰρ φύσιν καθόλου καὶ ὑπὲρ φύσιν οὐ χωρίζομεν, καίπερ ἄσύγχυτα ταῦτα οὐσίᾳ διφυλάττοντες, ἀλλ' ἐνεργεῖα τὴν φύσιν ἐκθεομένην γινώσκομεν, τὴν δὲ Θεότητα φυσιομένην θαμβοῦμεν δημιουργικαῖς τομαῖς θεουργίαις τε παντοίαις, καὶ αὐτῇ τῇ ἄνεκκλαλήτῳ ὑποστατικῇ αὐτῆς καταγωγῇ. Κοινωνίαν γοῦν Θεοῦ καὶ Κόσμου πρεσβεύομεν, τῆς τοῦ κρείττονος δημιουργικῆς προνοίας μέχρι σωτηρίας τοῦ ὑφειμένου ἐξικνουμένης καὶ λυτρώσεως, οὐ μὴν γε μετουσιώσεως.

Θεραπείας γε μὴν χρήζει ἡ φύσις ἀσθενοῦσα, κούκ δεῖ ταύτην ἐπανουσιωθῆναι· ὅτι ἔωλος ἂν ἦν ἄλλως ἢ δημιουργικῇ σοφίᾳ. Μένει γὰρ δὴ πάντως ἡ φύσις ἐν τοῖς ὅροις τῆς οὐσίας αὐτῆς, ὡς εὖ σχοῦσι, (ἐπειδὴ περ καὶ πᾶν τὸ ὄν ἐν οὐσίᾳ ὑφίσταται καὶ τινι τοῦ εἶναι περιγραφῇ), ἐνιδρυομένη δὲ γε τῷ αἰτίῳ αὐτῆς τέλος μὲν τοι λαμβάνει οἰκείως ἄριστον, ἐνεργεῖ δὲ τε θείως κού μόνον φυσικῶς, οὐ δυοῖν ἐν τούτῳ ἀπομερισμοῖν σχαζομένη, ἀλλὰ μιᾷ ἐντελεχείᾳ τὸ τε εἶδος αὐτῆς τελειοῦται καὶ ὑπερτελῆς ἐπιγίγνεται χάρις.

Τοιοῦτον οἶδαμεν τὸν ἐν Ὁρθοδοξίᾳ Ἑλληνισμόν σωζόμενον, τὴν δ' Ὁρθοδοξίαν ἐν ἐκείνῳ δοξαζομένην, συνωρίδα ταύτην ἄπταιστον, Θεῷ τε φίλην καὶ φύσει οἰκείαν. Ἀρωγὴν ἐπὶ τούτοις δι' αὐτῶν ἄσφαλτον κηρύττομεν παντὶ τῷ ἐν Λαβυρίνθοις χειμαζομένῳ, τῷ τὸν Μῆτον τῆς Φύσεως ἀπολέσαντι, τῷ τε συγχύσαντι τὴν ἐναπομαχθεῖσαν ἐν ἡμῖν Θεοῦ σφραγίδα, τῷ τε φαντασιοκοπομένῳ ὡς γε δὴ ἄπω φύσεως ἢ σωτηρία, ἐν παραβύστῳ ψυχῆς ἀνουσίῳ, τῷ τὴν δημιουργίαν οἴωσοῦν ἐκφαυλίζοντι, τῷ κτίσματος καὶ ἀκτίστου ὑπερουσιότητος βλάσφημον ἐν προσώπῳ ὁμοούσιον λάθρα πλάττοντι, τῷ τὸν Θεὸν αὐτόν, Θεὸν Λόγε ἰλάσθητι, ὑποκαθιστάντι. Πάντες οὗτοι πληθυνθέντες ἐν ἐσχάτοις τὴν ἀσθένειαν πάσχουσι τῆς φύσεως, δι' ἣν Κύριος ὁ Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη.

Ἀνακαλοῦμεν γοῦν αὐτοὺς ἐφ' Ἑλληνισμῷ καὶ Ὁρθοδοξίᾳ, ρόπῃ μιᾷ βεβαιοῦντες ἐν αὐτοῖς ἐνεργηθῆναι τὴν τε πλήρωσιν τῆς φύσεως καὶ τὴν λύτρωσιν ἐπέκεινα αὐτῆς. Ὅτι μετὰ μεγέθους καὶ ὕψους καὶ τοῦ κατὰ φύσιν τελείου τὸ ὑπὲρ φύσιν μακάριον στέφος κατὰ χάριν δωρίζεται.

**27.VIII.1993 ἐν Σάμῳ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ A. Λ.
ΠΙΕΡΡΗΣ**